

at her casement

door

JOEP NANINCK

UITGAVE VAN DRUKKERIJ HENRI BERGMANS N.V., TILBURG.

DE BALLADE VAN DE RODE LIPPEN

Zij lopen gearmd door de zonnige straten,
Joseph Dumoulin en zijn donk're fiancée
Marie Delacour ; zij lachen en praten
En de zon en hemel en wind lachen mee.

De zon doet het git van heur haren fel blinken
En de glans van haar oog is als bliksem bij nacht,
Maar zacht en zoet zijn de woorden, die klinken
Uit haar welvende mond, die altijd maar lacht.

Zij lachen en denken maar amper aan morgen,
Als Joseph van haar weg moet, weg naar de zee,
Maar zij maken zich daarover nu nog geen zorgen,
Hij kijkt naar heur haar en de wind stoeit ermee.

Voor het laatst heeft hij haar in zijn armen genomen,
Toen is hij gegaan, uit haar ogen gevaren,
En lang zal het duren voor hij weer zal komen ;
Marie is alleen, met de zon op heur haren.

Zij voelt aan haar bruine hals naar het snoer,
Dat hij als herinnering haar gaf te dragen.
En hij denkt maar steeds aan Marie Delacour,
Geen ander gezicht kan haar beeld doen vervagen.

Hij ziet vreemde steden en zeeën en landen,
En de vrouwen noemen hem knap en stoer ;
Hij drinkt hun gezondheid, maar laat zich niet panden
Want zijn hart is alleen voor Marie Delacour.

Schoon is het blauw van de zee in de morgen
En schoon als de zon er zich 's avonds in drenkt,
Maar schoner dan zon, zee, en avond en morgen
Is zij, aan wie Joseph heel Gods dag door maar denkt.

Wel schoon is het door de maannacht te varen,
Te luist'ren naar 't lied, dat ten golven opklinkt
Maar schoner dan 't bruisende lied van de baren
Is de stem van Marie Delacour, als zij zingt.

O schoon is de kleur van de mistige bergen
En liefelijk zacht is het groen van het dal,
Maar schoner en zachter dan dalen en bergen
Zijn de borsten, die Joseph aan zijn hart drukken zal.

Fel is de zon op de krijtwitte rotsen,
Verkwikkend, waar schaduw bij bomengroen rust,
Maar milder dan schaduw en warmer dan rotsen
Zijn de lippen van Marie Delacour, als zij kust.

Joseph Dumoulin is aan 't eind van zijn reis
En snel verlaat hij het schip op de ree,
Door zijn hoekige kop speelt een vrolijke wijs
En uit dankbaarheid zegt hij stil een Ave.

Met een bonzend hart loopt Joseph door de straten
Langs gepleisterde huizen in blakende zon,
Hij loopt maar en hoort niet de mensen, die praten,
Hij zoekt naar het huis met het kleine balkon.

Al van ver ziet hij haar over de balustrade,
Het zwarte haar en het kleed van satijn,
Hij kan haar figuur en haar lijnen al raden,
't Zal goed doen bij Marie Delacour weer te zijn.

Hij roept luid haar naam en begint dan te wuiven,
Zij ziet hem en snel komt ze af van de treden,
En haar borsten deinen als donzige duiven,
Daar staan nu Marie en Joseph saam beneden.

Zij grijpt naar zijn hand, maar hij maakt zich snel los,
Hij ziet naar haar wangen, haar lippen, haar ogen,
In zijn wangen stijgt het bloed tot een vuurrode blos,
Want Marie Delacour heeft zijn liefde bedrogen.

Dit zijn niet de ogen, die hij eens heeft gekust,
Haar gezicht is voort hard en haar lippen vals-rood,
Hij veracht nu de borst, waaraan hij heeft gerust,
Marie Delacour is erger dan dood.

Zwart is zijn blik : „De lippen, die ik heb bemind,
Zijn de frisse lippen van Marie Delacour,
Maar de lippen, die ik thans wedervind,
Zijn vals en verraad : het zijn die van een hoer.”

Hij heeft haar niet eens bij de handen genomen,
Is gegaan zonder 'n woord van Marie Delacour,
Maar nimmer is hij de gedachte ontkomen
Aan die rode lippen van Marie Delacour.